

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha, Trojanova 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2011, č. j. KUZL/49929/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 065 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr č. 1 Městského úřadu Koryčany (dále též „správce poplatku“) ze dne 19. 5. 2011, č. j. MK/1016/2011. Tímto platebním výměrem správce poplatku za období 1. 3. 2011 –

31. 3. 2011, vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky města Koryčany č. 1/2011, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 1/2011“), a to v celkové výši 11.666 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím o odvolání změnil napadený platební výměr tak, že s ohledem na právní jistotu žalobce do výroku doplnil přesnou specifikaci zpoplatněných zařízení. V odůvodnění pak žalovaný zejména uvedl, že není oprávněn posuzovat ústavnost legislativního procesu. Dokud o protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. nerozhodl Ústavní soud, jedná se o závazný a platný předpis. Pojem „technické herní zařízení“ je třeba vykládat v souladu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném zpoplatňovaném období (dále též „zákon o loteriích“). Technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě koncového zařízení („interaktivní videoloterní terminál“). Ministerstvo financí vydává povolení nejen pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale následně i pro další koncová zařízení, a to pro každé z nich samostatně. Úmyslem zákonodárce bylo zajištění finančních prostředků do rozpočtu obcí zpoplatněním videoloterních terminálů, ale též omezení negativních vlivů hazardu. Místnímu poplatku tedy podléhá každé koncové zařízení, které je pomocí dalších dílčích komponentů systému napojeno na centrální jednotku a ve spojení s ní je schopno realizovat hru od počátku až do konce. Obecně závazná vyhláška města Koryčany přitom zpoplatňovala každé povolené jiné technické herní zařízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu. V ní předně zpochybňoval ústavnost legislativního procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován mj. zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, a současně zákon o místních poplatcích. Touto novelou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Podle žalobce byl legislativní proces přijetí zákona č. 183/2010 Sb. v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci uvedených ustanovení zákona o místních poplatcích, se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat pomocí tzv. „neblahé praxe přílepků“.

[4] Dále žalobce namítl, že text zákona č. 183/2010 Sb. je v části novelizující zákon o místních poplatcích nesrozumitelný. V části třetí o změně zákona o místních poplatcích používá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné

technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích lze říci, že jiné technické herní zařízení musí být příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

[5] Platebním výměrem byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterní terminály, které však nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydaného Ministerstvem financí. Tedy centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterních terminálech. Interaktivní videoloterní terminál tedy slouží jen jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup tak byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[6] Žalobce dále zpochybnil závěry metodického sdělení Ministerstva financí vydaného dne 6. 8. 2010 (dostupného na webových stránkách Ministerstva financí) ohledně vymezení pojmu „*technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů*“ a pojmu „*technické herní zařízení*“, a závěry metodického doporučení ze dne 14. 4. 2011, které sdělení ze dne 6. 8. 2010 upravuje.

[7] Žalobce nesouhlasil též se závěry Ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „*provozovaný*“ má vztáhnout i na „*jiné technické herní zařízení*“. Pokud by názor zastávaný Ministerstvem financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojitou odvodovou povinností.

[8] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na vyhlášku č. 1/2011, podle níž: „*Poplatek za VHP se platí ode dne, kdy byl VHP uveden do provozu. Za JTHZ se poplatek platí ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo JTHZ povoleno*“. Tato vyhláška tak překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí (v žalobě zřejmě omylem žalobce odkázal na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna). Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Teplice č. 4/2010 (novelizovanou od 1. 1. 2011 vyhláškou č. 5/2010), v níž je vznik poplatkové povinnosti vázán na uvedení herního zařízení do provozu.

[9] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje dvojitý výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio*

mitius či *in dubio pro libertate*, neboť správní orgány v pochybnostech nepostupovaly ve prospěch poplatníka.

[10] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a odkázal na argumentaci použitou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že cílem předmětné novelizace zákona o místních poplatcích bylo nepochybně zpoplatnění všech jednotlivých koncových videoloterních terminálů. Případné další pochybnosti pak zákonodárce odstranil zákonem č. 300/2011 Sb. Rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na která žalobce odkazoval, jsou pro danou věc neaplikovatelná, jelikož se týkala jiného skutkového stavu. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[12] V replice ze dne 24. 8. 2012 (doručené soudu dne 27. 8. 2012) žalobce upozornil na nesprávnou argumentaci žalovaného, kdy ze zákona přijatého později dovozuje úmysl zákonodárce při tvorbě zákona dřívějšího. Judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k zásadě *in dubio pro reo* žalobce považoval za přílehlavou. V platebním výměru správce poplatku dle žalobce prakticky chybí odůvodnění. Není vysvětleno, na základě jakého výkladu dospěl správce poplatku k závěru, že koncové individuální videoloterní terminály podléhají místnímu poplatku.

V. Jednání konané dne 3. 12. 2013

[13] Při jednání žalobce poukázal na svá dřívější písemná podání a setrval na návrzích tam uvedených. Předložil rovněž řadu listinných důkazů - Žádost Ministerstva financí o technický výklad slovního spojení „technické herní zařízení“ ze dne 3. 6. 2010, odpověď Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 7. 6. 2010, odpověď Institutu pro testování a certifikaci, a.s., a Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 15. 6. 2010, Žádost Ministerstva financí o upřesnění stanoviska, ze dne 28. 6. 2010, Upřesnění stanoviska Institutu pro testování a certifikaci, a.s., a Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 30. 6. 2010, Stanovisko Institutu kontroly, o.p.s., ze dne 28. 2. 2013 a Odborné vyjádření 1/2013 Ing. Josefa Kyncl ze dne 4. 3. 2013. Navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Právní hodnocení soudu

[14] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[15] Žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodný. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[16] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[17] Pokud pak jde o samotný předmět sporu, jímž je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 48/2013-49; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Svým postupem dal zákonodárce jasně najevo vůli postavit na roveň hrací

přístroje a interaktivní videoloterní terminály jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou.

[18] Pokud žalobce tvrdí, že interaktivní videoloterní terminály nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů. Z hlediska poplatkové povinnosti však není rozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V případě interpretace uplatněné žalobcem by posuzovaný místní poplatek fakticky ztratil smysl, protože pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.

[19] S ohledem na výše uvedené nebylo možno přiznat relevanci žalobcem předloženým důkazním prostředkům, které se primárně vztahují k technické stránce věci (k technologickým rozdílům mezi výherními hracími přístroji a centrálními loterními systémy) a nikterak nepopírají výše uvedené závěry. Podrobněji odkazuje krajský soud na výše uvedenou judikaturu.

[20] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška města Koryčany č. 1/2011, která byla ve věci aplikována, výslovně stanovila, že poplatek za jiné technické herní zařízení se platí ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo jiné technické herní zařízení povoleno. Vznik poplatkové povinnosti tedy nebyl vázán na faktický provoz zařízení.

[21] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní souzené věci.

[22] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne nejen to, že je bezpředmětné zabývat se zákonností obsahu

metodických sdělení Ministerstva financí, ale zejména, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[23] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce, že jeden správní úkon (vydání povolení Ministerstvem financí) byl zatížen dvojitou odvodovou povinností. Poplatek lze chápat jako zákonem stanovené nenávratné peněžité plnění, vybírané státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi při nastoupení zákonem konkrétně určené právní skutečnosti jako vyrovnání za individuální výhodu. Vyznačuje se účelovostí a ekvivalentností. Primárním smyslem poplatků totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence). Režim místních poplatků se řídí primárně zákonem o místních poplatcích. Místní poplatky plynou do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ně poskytnut ekvivalent (protiplnění) ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, která mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [blíže k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. (N 151/62 SbNU 315), ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Františkovy Lázně*“]. Výše tohoto místního poplatku je pak stanovena pevnou částkou za určité období. Na druhou stranu u správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, lze v dané věci [viz položka 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků] protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

[24] Předmět zpoplatnění z hlediska jeho účelu je tak odlišný. Zatímco v případě místního poplatku je předmětem poplatku v podstatě umístění (resp. tolerance či souhlas s umístěním) herního zařízení na území dané obce, v případě poplatku správního je jeho předmětem samotné vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry. Byť je tedy vydání předmětného povolení Ministerstva financí jednou z podmínek i pro výběr místního poplatku, o „dvojitě zdanění“ se jedná pouze zdánlivě. Ostatně optikou žalobce by bylo znemožněno např. „trojitě zdanění“ dováženého zboží, které podléhá clu, dani spotřební a dani z přidané hodnoty. Na druhou stranu soud nepopírá, že za určitých specifických okolností by i souběh zpoplatnění (zdanění) jednotlivých skutečností souvisejících s provozováním herních zařízení teoreticky mohl vykazovat rysy protiústavnosti, to však pouze v případě, pokud by celkový dopad takového zpoplatnění na provozovatele těchto zařízení měl rdousící efekt (byl by extrémně disproporcionální) či by porušil princip akcesorické i neakcesorické rovnosti [srov. např. nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publ. pod č. 181/2009 Sb. (N 89/53 SbNU 125), ve věci „*Ústavnost daně z převodu nemovitostí*“]. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

[25] V hmotněprávní rovině tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. Stejně tomu bylo i v rovině procesní. Zde je nutno konstatovat, že námitka žalobce, směřující proti odůvodnění platebního výměru správce poplatku, byla podána opožděně [§ 71 odst. 2, § 72

odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a proto se jí soud nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

[26] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu (žaloba byla zamítnuta), a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci. Žalovanému přísluší náhrada za cestovné k jednání konanému u zdejšího soudu vypočtená dle vyhlášky č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve výši 1 065 Kč. Při výpočtu výše nákladů na pohonné hmoty soud vycházel z počtu ujetých kilometrů, cesta ze Zlína do Brna a zpět celkem 190 km, z průměrné spotřeby 5,5 l na 100 km a ceny 1 litru motorové nafty 36,50 [§ 4 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb.]. V daném případě tedy náklady na pohonné hmoty činily 381 Kč. Při stanovení amortizace ve výši 684 Kč soud vycházel z počtu ujetých kilometrů a sazby náhrady za 1 km jízdy 3,60 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb.]. K zaplacení náhrady nákladů soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu